

Ordfører formodentlig har gjort sig bekendt med. Det findes i Sølovens § 142, hvor der gives den Regel, at Skipperen er ansvarlig for indladet Gods o. s. v., med mindre det gøres antageligt, at Skaden er bevirket ved Søulykke, Opbringelse eller anden ulykkelig Hændelse, som det ikke stod i Skipperens eller Mandskabets Magt at afværge o. s. v. Jeg tror, det omtrent er den Opfattelse, som man i Praksis er tilbøjelig til at slutte sig til, men den falder ikke ganske sammen med den, som det synes, den ærede Ordfører har. Hvorom alting er, enten Domstolene have Ret eller den ærede Ordfører har Ret, eller ingen af dem har Ret, tror jeg ikke, det tjener til Oplysning for de paagældende, at tilføje det i Romerretten brugte Udtryk. Det bliver meget lettere forstaaeligt for Publikum, naar man holder sig til den Affattelse, som Lovforslaget har faaet i Landstinget.

Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at det er temmelig klart, at det forholder sig, som jeg har udviklet, og jeg vil derfor henstille til Tinget, om det ikke i alt Fald paa dette Punkt vil skille sig fra den Halvdel af Udvalget, som har stillet dette Forslag. Om de andre Differenspunkter skal jeg fatte mig temmelig kort. For saa vidt som Udvalgets Flertal — paa dette Punkt er det et Flertal — foreslaar, at man skal udvide Kredsen af de Personer, der i Ulykkestilfælde kunne gøre Krav paa Erstatning for den Skade, der er gjort deres nærpaarørende, er der udtalt i Mindretallets Betænkning, at der i og for sig kan være noget tiltalende derved, men man maa dog først erindre, at ved at udvide Kredsen, som Flertallet har gjort det, afviger man temmelig betydelig fra de almindelige Regler, som gælde for Skadeserstatningsområdet. Jeg skal ikke vidtløftig komme ind herpaa men blot omtale, at der findes i Straffelovens § 302 en almindelig Regel om Forpligtelse til Erstatning for den Skade, som er bevirket af Personer ved straffbare Handlinger, og denne indskrænker sig til, at vedkommende skal give Erstatning til den paagældendes Ægtefælle og Børn saaledes, som det stod i det oprindelige Regeringsforslag, og saaledes som det ogsaa i det væsentlige staaer i Landstingets Forslag. Det er, om man vil, ikke en Udvidelse, men en udvidet Fortolkning, man anvender, naar man under Begrebet Børn indbefatter baade Stifbørn og Adoptivbørn, saa meget mere som Forpligtelsen til at forsørge disse paa hviler dem ogsaa efter de almindelige Regler, i alt Fald inden for visse Grænser.

Nu kunde man ganske vist sige: Ja, men selv om der i Almindelighed ikke kan siges at paa hvile dem nogen Forpligtelse til at give Erstatning til andre Slægtninge, som have mistet deres Forsørgere, saa kunde man nu, naar man kunde blive enig derom, finde det rimeligt at udvide Reglerne paa dette specielle Omraade. Dette vil jeg ikke modsige, men Ulykken er, at naar man vil udvide Reglerne paa dette specielle Omraade, kommer man ind paa forskellige praktiske Ulemper. Jeg skal blot pege paa for det første, at hvis man ikke bliver staaende ved Erstatningspligt over for de Personer, der have retsligt Krav paa Forsørgelse af de paagældende, eller hvis man vil udvide Kravet, kan man let komme ind paa et vanskeligt Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal udstrække det. Der er et Medlem, der har foreslaaet, at man skulde gaa videre end til Forældre, og at man skulde tage Slægtninge med, som faktisk ere blevne helt eller delvis forsørgede af den afdøde. Ja, det forekommer ogsaa mig, at hvor meget man end vil erkende, at der kunde være en moralsk Forpligtelse til at tage sig af Forældre, maa det erkendes, at der efter de særlige Omstændigheder ogsaa kan være særlige Grunde, som kunne gøre det til en lige saa fuld moralsk Forpligtelse at tage sig af andre end af Forældre. Der kan være Tilfælde, hvor man forsørger Forældre, og hvor Folk ikke kunne undvære den Understøttelse, de faa af deres Børn, men der kan ogsaa være mange andre Tilfælde, hvor Personer, det være sig Slægtninge eller ikke Slægtninge, faktisk forsørges af den omkomne Person, og hvor man altsaa efter disse almindelige Betragtninger maatte komme til det Resultat, at der ogsaa var Grund til at tillægge dem Erstatning, lige saa vel som om det var en Fader eller Moder. Det kan være vanskeligt at træffe Grænsen, og det forekommer mig, at det under disse Omstændigheder vil være naturligt at blive staaende ved det Supplement, som Udvalgets Flertal har foreslaaet til disse Erstatningsbestemmelser, nemlig det, som er foreslaaet her under Nr. 8, at der paa Finansloven ogsaa kan bevilges Erstatning til andre, som den afdøde forsørgede, da Ulykken skete. Jeg henstiller, om det ikke vilde være naturligt at blive staaende ved den Regel, at for saa vidt der skal være Tale om en retlig Erstatning, der skal kunne gøres gældende for Domstolene, skal man holde sig til de almindelige Erstatningsregler og altsaa kun give Erstatning til saadanne Personer, lige